

Sygn. akt I C 743/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	sekretarka Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. H. (1)

o zapłatę

o r z e k a :

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego A. H. (1) kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 743/17 upr

UZASADNIENIE

W dniu 22 lutego 2017 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko A. H. (1) o zapłatę kwoty 9 508,09 złotych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że przysługuje jej względem pozwanego wymagalna wierzytelność pieniężna, wynikająca z zawartej z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 25 czerwca 2014 roku, w kwocie 9 508,09 złotych z tytułu niespłaconej należności głównej. Roszczenie stało się wymagalne 7 listopada 2016 roku. Powódka podniosła, że istnienie przedmiotowej wierzytelności, jej wysokość i terminy płatności odsetek wynikają wprost z Wyciągu z Ksiąg Bankowych z dnia 14 lutego 2017 roku numer (...) podpisanego przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powódki i opatrzonego pieczęcią powódki.

Odnośnie legitymacji procesowej czynnej powódka wskazała, że w dniu 30 kwietnia 2015 roku Bank (...) S.A. połączył się z (...) Bank (...) S.A. Wskutek tego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Banku (...) S.A. jako banku przejmującego. Bank (...) S.A. jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Bank (...) S.A. Jednocześnie z dniem 30 kwietnia 2015 roku Bank (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A.

Nadto powódka podniosła, że przed wniesieniem niniejszego pozwu podjęła próbę zmierzającą do ugodowego rozwiązania sporu z pozwanym. Wysłała do pozwanego wezwanie do zapłaty zawierające informację, iż brak wpłaty

we wskazanym w wezwaniu terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. Nadto podjęła próbę nawiązania kontaktu telefonicznego z pozwanym celem ustalenia warunków spłaty przez niego zadłużenia. Podjęte działania nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie w dniu 27 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 4)

Pozwany A. H. (1) wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu zakwestionował istnienie roszczenia co do zasady jak i wysokości. Zaprzeczył, aby posiadał zadłużenie wynikające ze wskazanej w pozwie umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) zawartej 25 czerwca 2014 roku.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego i utraty przez nakaz zapłaty mocy w całości, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z 14 lipca 2017 roku przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pieszku jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Roszczenie powódki nie podlegało uwzględnieniu, albowiem nie zostało udowodnione.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne.

Na wstępie należy podnieść, iż w uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że swoje roszczenie wywodzi z umowy nr (...) o korzystanie z karty kredytowej zawartej w dniu 25 czerwca 2014 roku pomiędzy poprzednikiem prawnym powódki (...) Bankiem (...) S.A. a pozwanym. Tymczasem przedłożyła Sądowi umowę nr (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową zawartą 26 maja 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. a pozwanym (vide k. 29-33) oraz umowę nr (...) o korzystanie z karty kredytowej zawartą 24 czerwca 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. a pozwanym (vide k. 48-54).

Wprawdzie powódka przedłożyła wyciąg z rachunku bankowego pozwanego, na którym na dzień 8 listopada 2016 roku widnieje zadłużenie w kwocie 9 508,09 złotych (k. 55-59), a więc w kwocie analogicznej do tej dochodzonej w niniejszym procesie, jednakże, jak słusznie podniosła strona pozwana, powódka nie udowodniła, że powołana w pozwie umowa nr (...) o korzystanie z karty kredytowej zawarta w dniu 25 czerwca 2014 roku została skutecznie wypowiedziana i w konsekwencji, że wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne. Powódka przedłożyła pisma w postaci: wypowiedzenia umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 18.08.2016r. (k. 60), wezwania do zapłaty z dnia 24.01.2017r. (k. 61) oraz propozycji umorzenia części zadłużenia z dnia 17.02.2017r. (k. 62), jednakże nie przedłożyła dowodu nadania ani zwrotnego potwierdzenia odbioru tej korespondencji przez pozwanego. Przedłożone przez powódkę potwierdzenie nadania dotyczy korespondencji adresowanej do A. H. (2) nie zaś do pozwanego (k. 65).

W konsekwencji powyższego przedłożony przez powódkę wyciąg z ksiąg bankowych (k. 15) nie może stanowić wystarczającego dowodu uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu w niniejszej sprawie, szczególnie w sytuacji kwestionowania istnienia długu przez stronę pozwaną. Zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2017r. poz. 1876 t.j.), wyciąg z ksiąg bankowych na gruncie postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny. Jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. wyciąg z ksiąg bankowych jest dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Z uwagi na to, fakt zadłużenia pozwanego, jego tytuł i wysokość, winny zostać wykazane za pomocą innych dowodów (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24.07.2013r. w sprawie I ACa 443/13, Legalis), a tych w niniejszej sprawie brak.

Odnosząc się do inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Pieszcu w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powódka nie dowiodła swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.